

(Verslag der Commissie tot onderzoek)

staande wetgeving aan het licht kwamen, daarin wierd voorzien; hetgeen echter niet uitsloot, dat daarbij systematisch wierd te werk gegaan. De Regering kon bijv. de partiele herziening telken male uitstrekken tot zoodanige onderdeelen, die eene bepaalde orde van denkbeelden omvatten.

§ 2. De aanleiding tot de voordragt van het tegenwoordig wets-ontwerp ligt volgens de Memorie van Toelichting daarin, dat er bankiershuizen hier te lande zijn, die of rentebetaling of aflossing van buitenlandsche schuldbrieven of beide in de nieuwsbladen aankondigen, als bij hen te zullen plaats hebben, terwijl het bekend is, dat die schuldbrieven zelve niet gezegeld zijn. Eenige leden vroegen, of de Regering er bezwaar in zou zien, aan te duiden, aan welke geldleeningen hier meer bepaald moet worden gedacht. Men doet deze vraag vooral ook met het oog op de uitvoerbaarheid van den maatregel.

Art. 1. Terwijl men de hier voorgestelde aanvulling der wet van 1856 niet anders dan billijk kon achten, in zoover daardoor gelijkheid van verplichting aan alle belanghebbenden wordt opgelegd en gelegenheid afgesneden, om door eene eenzijdige of verkeerde opvatting van de letter der wet betaling van zegelregt te ontgaan, werd door sommigen het bezwaar gemaakt, of de bepaling wel geacht kon worden in het belang te zijn der ingezetenen, die buitenlandsche schuldbrieven of aandelen in buitenlandsche leeningen bezitten. Het gevolg schijnt toch te moeten zijn, dat betaalbaarstelling van coupons of dividend-bewijzen bij bankiershuizen hier te lande van buitenlandsche geldleeningen, althans onder bepaalde omstandigheden, wordt tegengewerkt. De inlandsche bezitters der vreemde schuldbrieven worden, als zulk eene betaalbaarstelling niet plaats vindt, gedwongen de coupons of dividend-bewijzen ter beurze te gelde te maken; maar daardoor ook afhankelijk van den wisselvalligen koers en dus ook van den druk, die daarop kan plaats hebben.

Een tweede bezwaar ligt daarin, of de voorgedragen bepaling niet in sommige gevallen stremming in het handelsverkeer zal doen ontstaan en nadeelig op onze geldmarkt terugwerken. Dat de maatregel uitvoerbaar is en behoorlijk kan worden toegepast ten aanzien van schuldbrieven, die hier te lande van hand tot hand gaan, stemt men gaarne toe. Maar zal dit evenzeer het geval zijn met opzigt tot de coupons of dividend-bewijzen, die hier te lande in omloop komen, zonder dat de schuldbrieven zelve in handen van Nederlanders zijn? Men stelle zich voor, dat, gelijk meermalen gebeurt, een handelaar eene zekere hoeveelheid coupons van buitenlandsche schuldbrieven, waarvan de betaling bij het een of ander bankiershuis hier te lande is aangekondigd, als betaalmiddel of remise ontvangt. De Memorie van Toelichting stelt het als eene eenvoudige zaak voor, dat het bankiershuis de betaling van de coupons weigert, als het aan dat huis niet gebleken is, dat van het bewijs van aandeel het zegelregt is voldaan. De houder van het stuk, zegt de memorie, is steeds bij magte dat blijkt te leveren. Men erkent, dat waar het stuk hier te lande aanwezig en in vaste handen is, het bezwaar in mindere mate bestaat; maar hoe, indien het stuk, na het afsnijden, maar vóór de inwisseling van de coupons een anderen eigenaar heeft erlangd, en vooral wanneer, gelijk in het onderstelde geval, de houder van het stuk buitenlands is gevestigd en alleen de coupon van hand tot hand gaat, zonder dat er mogelijkheid bestaat dien buitenlandschen houder aan te wijzen of op te sporen? Er is nog meer. De wet zal, zoover men dat kan nagaan, voornamelijk werken ten aanzien van aandelen in geldleeningen, gelijk in de laatste jaren verscheidene door groote mogendheden gesloten zijn; geldleeningen, waarvan de coupons op de voornaamste geldmarkten, zoo als Londen, Parijs, Amsterdam, Frankfurt enz., tegen een bepaald bedrag in de munt van ieder land betaalbaar zijn. Naar men meent te weten zijn al de schuldbrieven van de meeste der bedoelde leeningen hier te lande gezegeld. Waar dit het geval is, waar de Nederlandsche bankiershuizen, ook wanneer zij oorspronkelijk slechts een deel der leening hier te lande sloten, voor de zegeling van alle tot die leening behorende stukken hebben gezorgd, heeft de zaak geen bezwaar. Maar zoo er geldleeningen van deze kategorie zijn, waaromtrent zulk eene algemeene zegeling der schuldbrieven niet heeft plaats gehad, wordt de moeilijkheid grooter; vooral ook omdat het verschil van munt, waarin deze coupons in de onderscheidene landen betaalbaar zijn gesteld, te weeg brengt, dat, met het oog op den atwisselenden koers dier munt, in die coupons hier te lande speculatie plaats heeft. Hoe zal zulk eene speculatie in 't vervolg mogelijk zijn, als er omtrent het al of niet zegelen der stukken, waartoe de coupons behooren, onzekerheid bestaat?

De vraag is gedaan, of door het opnemen in dit artikel van de woorden: „nadat dit in het openbaar is aangekondigd” niet aanleiding gegeven kan worden tot onduiking van hetgeen de Regering bedoelt. Het laat zich toch denken dat de aflossing of betaling bij een bankiershuis hier te lande feitelijk plaats heeft, zonder dat de aankondiging in het openbaar geschied of daarvan in het stuk of in den coupon melding gemaakt is.

Art. 2. Naar het oordeel van onderscheidene leden is de terugwerkende kracht, die in dit artikel der wet ligt, niet boven bedenking, en zulks niet slechts om de afwijking van een algemeen gehuldigd beginsel; maar ook om de bezwaren van onderscheiden aard, die daaruit zouden voortvloeijen. Men meende toch, dat hetgeen reeds bij het vorig artikel is aangemerkt hier dubbel klemt, en voegde er bij, dat men niet enkel denken moet aan handelaren en speculanten, maar ook aan ingezetenen, die buitenlandsche schuldbrieven bezitten. Zij zullen in bepaalde gevallen hunne coupons niet kunnen inwisselen, zonder dat de schuldbrief of het bewijs van aandeel aan het bankiershuis, bij hetwelk de coupon betaalbaar is gesteld, vertoond zij. Dit moge nu eene zaak van ondergeschikt belang zijn voor den effectenhouder die te Amsterdam of te Rotterdam woont; zij is het niet voor den bewoner van afgelegen plaatsen, die te regt tegen de opzending zijner schuldbrieven naar elders opziet. Andere leden, ofschoon erkennende dat die opzending eenige ongelegenheid kan medebrengen, gaven niet toe, dat hier van terugwerkende kracht eener wet sprake kon zijn. Het geldt hier veeleer handhaving der wet door eene gelijke toepassing op allen, die aan de betaling van het regt ook nu reeds onderworpen waren en zich alleen door eene verkeerde opvatting aan de betaling hebben onttrokken. Zonder die zoogenaamde terugwerking is gelijkmatigheid van toepassing ook voor 't vervolg niet wel mogelijk. Intusschen bleek bij de behandeling van dit punt op nieuw, dat het wenschelijk ware te weten, of er veel hier in aanmerking komende geldleeningen zijn, op welke art. 2 kan worden toegepast.

Art. 3. De uitdrukking: „het tweede gedeelte van n°. 3 van art. 32 der wet van 6 October 1843 (Staatsblad n°. 47)” kan moeilijk geacht worden bepaald genoeg te zijn. Dat n°. 3 vormt een doorloopenden zin, en ofschoon men zeer goed begrijpt, welk gedeelte de Regering op het oog heeft, is de afscheiding willekeurig. Alleen door overname in het tegenwoordig ontwerp van de hier in aanmerking komende woorden kan de wet de vereischte duidelijkheid erlangen.

Aldus vastgesteld den 22sten Mei 1867.

BLOM.
KIEN.
VAN DELDEN.
DU MARCHIE VAN VOORTHUYSEN.
PIJNAPPEL.

[42. 5.]

VERSLAG DER COMMISSIE belast met het onderzoek van de rekening van ontvang en uitgaaf ter zake van de begrooting voor den aanleg van Staatsspoorwegen over het dienstjaar 1864.

Door den Minister van Finantien is bij missive van 10 December 1866 aan de Kamer ingezonden de rekening van ontvangsten en uitgaven ter zake van de begrooting voor den aanleg van de Staatsspoorwegen over het dienstjaar 1864, vastgesteld bij de wet van 31 December 1863 (Staatsblad n°. 10).

Die rekening, bij de Algemeene Rekenkamer opgenomen en gesloten, bedraagt:

in ontvang	f 23 601 150,92 5
in uitgaaf.	13 810 304,95 5

zoodat voor en ten behoeve van het dienstjaar 1865 overbleef f 9 790 845,97

Tractaat met Groot-Brittannië tot regeling van de grensscheiding der wederzijdsche bezittingen aan de Kust van Guinea.

(Voorloopig Verslag der Commissie van Rapporteurs.)

De rekening over 1862 toonde aan een overschot van f 10 539 255,15, terwijl volgens de rekening over 1863 ten behoeve van het dienstjaar 1864 overbleef f 8 093 296,19.

De Commissie, in wier handen was gesteld de rekening van ontvangsten en uitgaven ter zake van de begrooting voor den aanleg van de Staatsspoorwegen over het dienstjaar 1863, gaf bij het door haar uitgebragt verslag als hare meening te kennen, dat die aanzienlijke overschotten moeten verminderen naar mate de werkzaamheden zich uitbreiden, tenzij men de jaarlijksche ontvangsten boven het minimum der wet, f 10 000,000, verhoogt.

Die opmerking was volkomen juist, doch wanneer men ziet dat het vermoedelijk batig slot van 1863 ruim twee en een half millioen meer bedraagt dan de raming, terwijl het bedrag op hoofdstuk V der Staatsbegrooting voor het dienstjaar 1864, voor den aanleg van spoorwegen beschikbaar gesteld, het bovenbedoeld minimum van tien millioen met vijf en een half millioen overtreft, ten gevolge waarvan de ontvangsten in deze rekening te verantwoorden het inderdaad zeer hooge cijfer van 24 millioen aanwijzen, dan vermeenen de ondergeteekenden te mogen beweren, dat het bedrag der bedoelde overschotten geen maatstaf meer kan opleveren voor de meerdere of mindere uitbreiding die aan de werkzaamheden bij den aanleg der spoorwegen over een gegeven tijdvak is gegeven. Die maatstaf zou welligt beter kunnen gevonden worden in het eindcijfer der jaarlijksche uitgaven.

Dat eindcijfer bedroeg in 1863 f 12 477 302,22
en in 1864 13 810 304,95 5

Eene vergelijking van die cijfers doet, met het oog ook op het beschikbare bedrag, de veronderstelling ontstaan, dat de uitbreiding die aan de werkzaamheden kan gegeven worden haar maximum zal bereikt hebben.

In het zoo even vermelde verslag over de rekening dienstjaar 1863 had de Commissie de aandacht van de Kamer gevestigd op het aanmerkelijk verschil in raming en uitgaaf, dat zich bij een vrij groot aantal posten voordeed, zonder dat de oorzaken van dat verschil, uit d. korte, in geen bijzonderheden tredende rekening konden worden opgemaakt. De Commissie meende uit dien hoofde te moeten voorstellen, en de Kamer vereenigde zich met dat voorstel, om den heer Minister van Finantien te verzoeken, bij de eerstvolgende rekening over het aangewezen verschil van raming en uitgaaf eenige inlichtingen te willen geven.

De Regering heeft aan dat verlangen der Kamer trachten te voldoen door overlegging van een verslag nopens de gedane uitgaven over 1863 en 1864, in gelijken vorm als voor de uitgaven ten laste van de hoofdstukken der Staatsbegrooting gebruikelijk is. Daarbij is gevoegd de algemeene opmerking, dat bij de rekeningen wegens deze uitgaven zich steeds belangrijke verschillen met de begrootingen kunnen voordoen, omdat deze uit den aard der zaak niets anders kunnen zijn dan globale ramingen voor gedeelten van werken, wier uitvoering door verschillende omstandigheden, die zich niet laten dwingen, kan worden vertraagd, waardoor dan uitgaven, op welke voor het eene dienstjaar gerekend was, vrijvallen en op een volgend dienstjaar moeten worden overgebracht; terwijl weder in andere gevallen de verwachting omtrent hetgeen gedaan zou kunnen worden wordt overtroffen.

Daargelaten nu de vraag, in hoe verre het mogelijk zal zijn, voor iederen post van uitgave die niet met de raming overeenkomt eene bepaalde reden van verschil op te geven, zoo mag uwe Commissie toch de opmerking niet weerhouden, dat in het door den Minister aan de Kamer overgelegd verslag van de uitgaven wel gevonden wordt eene nadere splitsing van de verschillende posten, waarvan de kennisneming in sommige opzichten van genoegzaam belang is, om zich over de toezending van dat nadere verslag te mogen verheugen, doch dat daarin geen enkele bepaalde oorzaak wordt aangegeven, waaraan het verschil tusschen de raming en de werkelijke uitgave, 't welk bij dezen of genen post wordt aangetroffen, zou zijn toe te schrijven.

Uwe Commissie acht zich inmiddels verplicht mede te deelen, dat op de rekening over 1864 slechts drie posten in uitgaaf voorkomen, die een verschil met de raming aanbieden, te zamen niet meer bedragende dan f 183 950,18 5.

Ten slotte meenen de ondergeteekenden de aandacht der Kamer te moeten vestigen op twee posten, voorkomende onder de specificatie der behoeften, welke hare omschrijving niet vinden in de artikelen der begrooting, zoo als die voorkomt in het verslag van de uitgaven, gedaan over het dienstjaar 1864.

Men vindt daar:

a. vergoeding aan den aannemer G. DEKKER bij ontslag van

zijn werk, het gedeeltelijk graven van het kanaal door Zuidbeveland, wegens verbeurde boete. f 29 200,00

e. vergoeding aan den aannemer A. VISSER Cz. wegens tegemoetkoming in de geleden schade bij het maken van de spoorwegwerken van Harlingen naar Leeuwarden. 25 000,00

Het komt den ondergeteekenden voor, dat uitgaven tot dat aanzienlijk bedrag, die niet schijnen te rusten op eenige verplichting, maar veeleer een uitvloeisel zijn van eene zuivere, welligt op billijkheid gegronde vrijgevigheid van de Regering, eenige toelichting hadden vereischt, opdat de Vertegenwoordiging bekend wierd met de gronden waarop de Regering zich tot het doen dier onverpligte uitgaven gedrongen heeft gevoeld.

Uwe Commissie heeft de eer voor te stellen dit haar verslag te doen drukken en daarvan een exemplaar te zenden aan den Minister van Finantien, en het verder aan de leden der Kamer rond te deelen.

Aldus vastgesteld door de Commissie, op 25 Mei 1867.

GEERTSEMA.
DE ROO VAN ALDERWERELT
SIMONS.
VAN LYNDEN VAN SANDENBURG.
DE BIEBERSTEIN.

[74. 6.]

VOORLOOPIG VERSLAG der Commissie van Rapporteurs voor het Ontwerp van Wet tot goedkeuring van een tractaat met Groot-Brittannië ter regeling van de grensscheiding der wederzijdsche bezittingen aan de Kust van Guinea en ter invoering aldaar van een gelijkvormig tarief van regten.

§ 1. In de Memorie van Toelichting tot het wets-ontwerp, houdende goedkeuring van het met Groot-Brittannië gesloten tractaat ter regeling van de grensscheiding der wederzijdsche bezittingen aan de Kust van Guinea en ter invoering aldaar van een gelijkvormig tarief van regten, wordt een overzicht gegeven van de bij herhaling aangeknoopte onderhandelingen, waardoor men een einde heeft willen maken aan de moeilijkheden en botsingen, uit de verspreide ligging van Nederlandsche en Engelsche bezittingen aan de genoemde kust voortvloeiende. Daarin wordt van in 1859 en 1860 plaats gehad hebbende onderhandelingen gewaagd, en vervolgens gezegd, dat de tegenwoordige Regering, kort na haar optreden, eene nieuwe poging heeft gedaan tot het weder opvatten der onderhandeling; hetgeen dan tot het sluiten van het tegenwoordig verdrag heeft geleid. Daaruit scheen te volgen, dat gedurende het tijdperk van 1860 tot 1866 deze zaak slapende is gebleven. Men vroeg, bij het plaats gehad hebbend onderzoek der wet in de afdelingen, of dit inderdaad het geval is geweest.

§ 2. In meer dan ééne afdeling verklaarde men gaarne te hebben gezien, dat, nadat dit meermalen vruchteloos is beproefd, eindelijk eene schikking in deze zaak is tot stand gekomen, die op het goede beginsel eener betere regeling der grenzen van de wederzijdsche bezittingen berust. De hoop werd uitgedrukt, dat het gesloten verdrag voor de bevolking der Kust van Guinea en voor onze handelsbetrokkingen met die kust gunstig mogt werken. De wensch werd er bijgevoegd, dat het nieuw in te voeren tarief van inkomende regten door den tijd aan onze bezitting zoodanige inkomsten verzekeren mogt, dat, zoo het geldelijk bezwaar, 't welk zij thans aan 's Rijks schatkist oplegt, al niet geheel wierd opgeheven, daarin echter aanmerkelijke vermindering wierd gebragt. Het kwam er nu slechts op aan, de invoering van het nieuwe tarief, waarvan het in werking treden van het tractaat ten eenen male afhankelijk is gemaakt, zooveel mogelijk te bespoedigen.

In twee andere afdelingen koesterde men omtrent de vermoedelijke vruchten van het gesloten verdrag minder gunstige ver-